

James Patterson

Cross Fire

Vertaald door
Paul Witte

2010

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Voor Scott Cowen, hoofd van de Universiteit van Tulane en held van New Orleans. Het is mede aan zijn leiderschap en herculese inspanningen te danken dat er na de verwoestingen van orkaan Katrina voor zowel Tulane als New Orleans weer een rooskleurige toekomst is weggelegd.

PROLOOG

Wat je vindt, mag je houden

EEN

Het was alweer maanden geleden dat Kyle Craig zijn laatste moord had gepleegd. Ooit was hij het type dat alles gisteren had willen hebben – zo niet sneller. Maar nu niet meer. Als al die jaren van gekmakende eenzaamheid in de extra beveiligde inrichting van Florence in Colorado hem íets hadden geleerd, was het wel wachten op wat hij wilde hebben.

Hij zat geduldig in de hal van het appartement van zijn slachtoffer, in Miami. Met het wapen als een baby op zijn schoot keek hij naar de lichtjes van de haven. Hij had geen haast, hij genoot van het uitzicht; misschien leerde hij nu pas echt van het leven te genieten. Hij zag er ook heel ontspannen uit, in zijn verschoten spijkerbroek, sandalen en T-shirt waarop stond: BESCHOUW DIT MAAR ALS EEN WAARSCHUWING.

Om 02:12 uur klonk het geluid van een sleutel die in een slot wordt gestoken. Kyle kwam onmiddellijk overeind en drukte zich tegen de wand, net zo roerloos als de kunstwerken aan de muur.

Zijn slachtoffer, Max Siegel, kwam fluitend binnen. Kyle kende de melodie uit zijn jeugd: het was *Peter en de wolf*. De strijkerssectie, het jagersthema. Hoe ironisch.

Hij wachtte tot Max Siegel de deur achter zich had dichtgedaan en een paar stappen in het nog donkere appartement had gezet. Toen richtte Kyle de rode laserstraal van zijn wapen en haalde de trekker over. ‘Dag, meneer Siegel,’ zei hij. ‘Aangenaam kennis te maken.’

De met vijftigduizend volt geladen zoutoplossing raakte Siegel vol in de rug. Hij gromde tussen zijn op elkaar geklemde kaken door. Eerst verstijfden zijn schouder, daarna de rest van zijn lichaam; toen viel hij als een boom op de vloer.

Kyle handelde razendsnel. Hij sloeg een nylonkoord drie keer om Siegels strot en sleepte hem weg; eerst maakte hij een klein rondje om de zoutoplossing op de vloer op te dweilen, vervolgens trok hij hem naar de badkamer aan de achterkant van het appartement. Siegel was te verzwakt om zich te verzetten. In een poging niet gewurgd te worden, gebruikte hij zijn laatste krachten voor het loswringen van het koord.

‘Niet tegenstribbelen,’ zei Kyle ten slotte. ‘Dat heeft toch geen zin.’

Kyle tilde hem in het grote bad en bond de uiteinden van het koord aan de chromen kranen. Dat was fysiek gezien niet nodig, maar het zorgde ervoor dat Siegel zijn hoofd zo ver omhoog moest houden dat Kyle zijn gezicht goed kon zien.

‘Je kent deze dingen zeker niet, of wel?’ vroeg hij terwijl hij zijn vreemde pistool liet zien. ‘Ik weet dat je een tijdje undercover hebt gewerkt, maar geloof mij, dit gaat heel groot worden.’

Het wapen leek op een enorm waterpistool, wat het in zekere zin ook was. Een gewoon stroomstootwapen deed het hooguit een halve minuut. Maar dit schatje bleef dankzij het op zijn rug gebonden waterreservoir, waar negen liter in kon, heel lang doorgaan.

‘Wat... wil je?’ Siegel wist eindelijk een antwoord op deze waanzin uit zijn strot te krijgen.

Kyle haalde een digitaal cameraatje uit zijn zak en maakte foto's. Van voren en van links en rechts en profiel.

‘Ik weet wie je bent, agent Siegel. Laten we daarmee beginnen, oké?’

Eerst trok er een spoor van verwarring over het gezicht van de man. Daarna een van angst. ‘O mijn god, dit is een afschuwelijke vergissing. Ik ben Ivan Schimmel!’

‘Nee,’ zei Kyle terwijl hij fanatiek doorging met fotograferen – voorhoofd, neus, kin. ‘Je bent Max Siegel, van de FBI. Je bent de afgelopen zesentwintig maanden diep in het Buenez-kartel geïnfiltrerd. Je hebt je zo ver opgewerkt dat ze je verscheppingen laten doen. En terwijl iedereen Colombia in de gaten houdt, smokkel jij vanuit Phuket en Bangkok heroïne naar Miami.’

Hij liet de camera zakken en keek Siegel recht aan. ‘Over moreel relativisme zullen we het maar niet hebben. Alles in naam van het grote speurwerk, toch, agent Siegel?’

‘Waar heb je het over?’ riep hij. ‘Alsjeblieft! Kijk in mijn portemonnee!’ Hij verzette zich weer, maar daar maakte een nieuwe dosis stroom snel een einde aan. De elektriciteit stroomde door al zijn zenuwen. Siegels pijngrens deed er niet toe. En de munitie, als je het tenminste zo kunt noemen, verdween via het riool in de Baai van Biscayne.

‘Ik vergeef je dat je me niet herkent,’ vervolgde Kyle. ‘Zegt de naam Kyle Craig je iets? Het Meesterbrein, misschien? Zo noemden ze me in dat puzzelpaleis in Washington D.C. Daar heb ik namelijk gewerkt. Lang geleden.’

Er schoot een flits van herkenning door Siegels ogen – niet dat Kyle bevestiging nodig had. Hij bereidde zijn werk nog altijd uitstekend voor.

Maar ook deze Max Siegel was een pro. Hij zou het spelletje blijven spelen, nu meer dan ooit. ‘Alsjeblieft,’ zei hij snikkend toen hij weer kon praten. ‘Wat is dit? Wie ben je? Ik begrijp niet wat je wilt.’

‘Alles, Max. De hele rataplan.’

Kyle nam nog een stuk of zes foto’s en stopte het cameraatje weer in zijn zak. ‘Eigenlijk ben je het slachtoffer van je eigen goede werk, als dat een troost is. Niemand hier weet wie je bent, zelfs de lokale FBI niet. Daarom heb ik jou uitgekozen. Uit alle agenten die in de vs werken, heb ik jou geselecteerd. Jou, Max. Enig idee waarom?’

De laatste zinnen sprak Kyle met een andere stem uit. Nasaler,

met exact dat vleugje Brooklyns dat de uitspraak van de echte Max Siegel lardeerde.

‘Dat lukt je nooit! Je bent niet goed bij je hoofd!’ schreeuwde Siegel naar hem. ‘Je bent godverdomme knettergek!’

‘Naar sommige maatstaven wel, ik denk dat je daar inderdaad gelijk in hebt,’ zei Kyle. ‘Maar daar staat tegenover dat je nooit het genoeg zult hebben een briljantere gek dan ik te leren kennen.’ Toen haalde hij de trekker nog een keer over en liet het ding een tijdje stromen.

Siegel kronkelde zonder een kik te geven op de bodem van het bad. Uiteindelijk begon hij zich in zijn eigen tong te verslikken. Kyle keek toe, zorgde ervoor dat hem van het begin tot het einde geen detail ontging en bestudeerde zijn proefkonijn tot er niets meer van te leren was.

‘Laten we hopen dat het gaat lukken,’ zei hij. ‘Ik zou niet willen dat u voor niets sterft, meneer Siegel.’

TWEE

Tweeëntwintig dagen later betaalde een man die sprekend op Max Siegel leek zijn rekening in Hotel Habana, in de chique wijk Miramar in Havana, op Cuba. Medisch toerisme was hier net zo gewoon als zakkenrollerij; niemand keek op toen de breedgeschouderde man in het linnen pak met twee blauwe ogen en verbandgaas over zijn neus en oren door de lobby liep.

Hij zette een perfect nagebootste handtekening onder de rekening en betaalde met Max Siegels gloednieuwe creditcard van American Express. De operaties daarentegen had hij contant afgerekend.

Vanaf het hotel nam hij een taxi naar de andere kant van de stad, waar de praktijk van dokter Cruz discreet in een van de eindeloze neoklassieke galerijen zat weggestopt. Want achter de voordeur bevond zich een moderne kliniek met de best denkbare service, uitstekend personeel en eersteklas materiaal: menig plastisch chirurg uit Miami of Palm Beach zou er jaloers op zijn.

‘Señor Siegel, ik moet zeggen dat ik hier heel trots op ben,’ zei de arts zacht terwijl hij de laatste gaasverbanden verwijderde. ‘Al zeg ik het zelf, ik heb zelden zulk fraai werk geleverd.’ Hij had een bedachtzame manier van doen, maar handelde tegelijkertijd kordaat en efficiënt – heel professioneel. Je zou niet denken dat hij met hetzelfde gemak in de ethische normen als in de huid van zijn patiënten sneed.

Dokter Cruz had tijdens één operatie zeven verschillende ingrepen uitgevoerd; elders zouden ze daar maanden, zo niet een

jaar voor nodig hebben. Kyles oogleden waren gecorrigeerd, er was een plaatje in zijn neus gezet, de huid en het weefsel rondom de neuspiramide waren gelift; hij had Medpor-implantaten voor een robuustere kin en prominentere jukbeenderen gekregen; er was een nauwelijks waarneembare genioplasty van het kaakbeen uitgevoerd en zijn voorhoofd was licht opgehoogd met siliconen. En om het af te maken was er nog een mooi kuiltje in zijn kin gemaakt – precies zoals bij Max Siegel.

Op verzoek van de patiënt was er vóór de ingrepen geen beeldmateriaal gemaakt. Tegen betaling van het juiste tarief vond dokter Cruz het geen probleem vanaf een reeks digitale vergrotingen op de harde schijf te werken, stelde hij geen vragen en interesseerde hij zich niet voor biofysische details.

Nu hield hij de grote handspiegel voor Kyle op. Het resultaat was verbluffend, vooral dankzij de implantaten.

De man die vanuit de spiegel naar hem glimlachte, was niet langer Kyle, maar Max. Hij voelde een lichte steek in zijn mondhoeken, die minder soepel bewogen dan vroeger. Hij herkende zichzelf absoluut niet – alsof hij in de maling werd genomen, maar dan op de best denkbare manier. Hij was in de maanden die achter hem lagen wel vaker vermomd geweest, onder meer met een paar zeer kostbare protheses die hem hadden geholpen uit de gevangenis weg te komen. Maar dat stelde hierbij vergeleken niets voor.

‘Hoe lang duurt het voordat de blauwe plekken zijn verdwenen?’ vroeg hij. ‘En de zwellingen rond mijn ogen?’

Cruz reikte hem een folder met informatie over de nazorg aan. ‘Al u voldoende rust neemt, zou u er over zeven tot tien dagen volkomen normaal uit moeten zien.’

De overige aanpassingen kon hij zelf doen: scheren, het blonde haar millimeteren en zwart verven en eenvoudige gekleurde lenzen in doen. Nee, hij mocht niet klagen – behalve dan over het feit dat Max Siegel er veel minder goed uitzag dan Kyle Craig.

Maar goed, wat kon hem dat verdommen? Het ging hier om

het grotere plaatje. De volgende keer zou hij Brad Pitt kunnen worden, mocht hij dat willen.

Hij verliet de kliniek uitstekend gehumeurd en nam direct een taxi naar vliegveld José Martí. Vandaar vloog hij nog diezelfde middag via Miami naar Washington D.C. Voor het hoofdprogramma.

Inmiddels dacht hij nog maar aan één ding: de ontmoeting met zijn voormalige vriend en gelegenheidspartner, Alex Cross. Zou Alex de beloften die Kyle hem jaren geleden had gedaan vergeten zijn? Vast niet. Zou Cross in de tussentijd zelfgenoegzaam zijn geworden? Dat zou kunnen. Hoe dan ook, de ‘geweldige’ Alex Cross ging sterven, op een rotmanier welteverstaan. Hij zou lijden, maar dat niet alleen: hij zou spijt hebben. Het stond buiten kijf dat dit het slotstuk ging worden dat al het wachten de moeite waard zou maken.

En daar ging Kyle heel wat plezier aan beleven. Als de nieuwe, verbeterde versie van Max Siegel wist hij tenslotte beter dan wie ook dat er meer dan één manier was om iemand van het leven te beroven.

DEEL EEN

Schutter gereed

HOOFDSTUK 1

Er was wéér een mangat in Georgetown geëxplodeerd, het deksel was bijna twaalf meter de lucht in gevlogen. Het was een vreemde epidemie; de verouderde infrastructuur van de stad leek een of andere kritieke massa te hebben bereikt.

Mettertijd waren de kabels onder de grond gaan rafelen en smeulen en hadden de ruimten onder de straten zich met een explosief gas gevuld. De laatste tijd, en vooral de afgelopen dagen, veroorzaakten die vergane kabels elektrische lichtbogen in het riool, waardoor er voortdurend vuurballen ontstonden en de honderdvijftig kilo zware ijzeren discussen door de lucht vlogen.

Denny en Mitch waren dol op dat soort idiote, linke dingen. Ze liepen iedere middag met hun krantjes naar de openbare bibliotheek om op de website van het Districtsdepartment voor Transport (DDOT) te kijken waar de verkeersdrukke het grootst was. Ze moesten het van verkeersopstoppingen hebben.

Op gewone dagen maakte Key Bridge zijn bijnaam, de Car Strangled Spanner, al meer dan waar, maar vandaag hield de toegangsweg M Street het midden tussen een parkeerplaats en een circus. Denny liep tussen de auto's door, Mitch nam de buitenkant.

'De *True Press*, voor maar één dollar! Help de daklozen!'

'Jezus houdt van u, help de daklozen!'

Ze waren een merkwaardig stel om te zien: Denny, een lange, magere, blanke man met een slecht gebit en een stoppelbaard die zijn ingevallen kin niet helemaal kon verbloemen; en Mitch,

een Afro-Amerikaan met een jongensachtig, donker gezicht, een gedrongen lichaam van maar één meter vijfenzeventig en bijpassende minidreadlocks op zijn hoofd.

‘Een perfecte metafoor, vind je niet?’ vroeg Denny. Ze praatte over de daken van de auto’s heen met elkaar – of eigenlijk praatte Denny en gedroeg Mitch zich tegenover de klanten als de man die min of meer in orde was.

‘Daar beneden ons, waar niemand kijkt omdat er toch alleen maar ratten en stront te vinden zijn, stijgt de druk, maar niemand die het wat kan schelen. En dan, op een dag...’ Denny zoog zijn wangen vol en bootste het geluid van een explosie na. ‘En daarom moet je nu uitkijken, want ratten en stront zijn overal en iedereen vraagt zich af waarom niemand iets heeft gedaan om dat te voorkomen. Ik bedoel maar, als dat Washington niet ten voeten uit is, weet ik het echt niet meer.’

‘Mijn idee, gabber,’ zei Mitch. ‘Mijn i, a, b, c, dee.’ Hij lachte om zijn eigen domme grapje. Op zijn vale T-shirt stond: IRAK – BEN JE ER NIET GEWEEST? HOU DAN JE MOND! Hij droeg net zo’n camouflagebroek als Denny, alleen was die van hem te wijd en op kuithoogte afgeknipt.

Denny’s T-shirt hing over zijn schouder, zodat zijn niet geheel volmaakte wasbord zichtbaar was. Het kon geen kwaad te laten zien dat je wat in huis had, en van zijn gezicht moest hij het niet hebben.

‘Zo doen we dat in Amerika,’ vervolgde hij zo luid dat iedereen wiens raampje openstond het kon horen. ‘Gewoon blijven doen wat je altijd hebt gedaan: pakken wat je altijd hebt gepakt. Heb ik gelijk of niet?’ vroeg hij aan een knappe zakenvrouw in een BMW. Ze glimlachte zowaar en kocht een krantje. ‘God zegene u, mevrouw. En zo doen wij dat, dames en heren!’

Hij ging verder met bespelen van de menigte en steeds meer bestuurders staken een hand met kleingeld uit het raam.

‘Hé, Denny!’ Mitch gebaarde met zijn kin naar twee agenten die vanaf 34th Street dichterbij kwamen. ‘Ik weet niet of die twee er net zo over denken.’

Voordat de agenten iets hadden kunnen zeggen, schreeuwde Denny: ‘Het is niet verboden te bedelen, heren! Niet buiten de federale parken, althans, en de laatste keer dat ik het checkte was M Street nog altijd geen park!’

Een van hen gebaarde naar het grommende verkeer, de Pepcovrachtwagens en en paar brandweerauto’s. ‘Je maakt zeker een geintje, hè? Vooruit, wegwezen.’

‘Kom op, man. Wou je een paar dakloze veteranen nou echt verbieden om op een eerlijke manier aan de kost te komen?’

‘Zijn jullie soms in Irak geweest?’ voegde Mitch eraan toe. Mensen begonnen te kijken.

‘Je hebt hem gehoord,’ zei de tweede agent. ‘Doorlopen. Nu.’

‘Kom op, man, ook al heb je een eikel, je hoeft er nog geen te zijn,’ zei Denny tot vermaak van een paar omstanders. Hij voelde dat hij zijn geboeide publiek op zijn hand kreeg.

Plotseling werd hij geduwd. Mitch hield er niet van aangeraakt te worden en de agent die het gedaan had landde op zijn achterste tussen de auto’s. De andere legde zijn hand op Denny’s schouder, maar Denny sloeg hem bliksemsnel weg.

Hoogste tijd om te vertrekken.

Hij gleed over de motorkap van een gele taxi en rende met Mitch in zijn kielzog in de richting van Prospect.

‘Staan blijven!’ schreeuwde een van de agenten hem na.

Mitch rende verder, maar Denny bleef staan en draaide zich om. Er stonden nu meerdere auto’s tussen Denny en de agent. ‘Wat wou je nou? Midden in het verkeer op een dakloze veteraan gaan schieten?’ Toen spreidde hij zijn armen. ‘Ga je gang, man. Schiet maar. Bespaar de overheid een paar dollar.’

Er werd getoeterd, en sommige mensen riepen vanuit hun auto.

‘Hé joh, laat die gasten met rust!’

‘Steun onze jongens!’

Denny glimlachte, salueerde met zijn middelvinger en rende achter Mitch aan. In een oogwenk sprintten ze 33th op en even later waren ze uit beeld.

HOOFDSTUK 2

Ze lachten nog steeds toen ze bij Denny's oude Suburban aankwamen, die op parkeerplaats 9 van de Lauinger Library op de campus van Georgetown stond.

'Die was goed!' Mitch' pafferige gezicht glansde van het zweet, maar hij was niet buiten adem. Hij was zo'n type wiens spieren er als vet uitzagen. "Wat wou je nou? Midden in het verkeer op een dakloze veteraan gaan schieten?" papegaaide hij.

'De *True Press*, één dollar,' zei Denny. 'Een lunch bij Taco Bell, drie dollar. De blik op die juut z'n gezicht toen hij doorhad dat je hem te pakken had. Onbetaalbaar. Ik wou dat ik een foto had.'

Hij plukte een feloranje envelop onder zijn ruitenwisser vandaan en stapte achter het stuur. De auto rook nog steeds naar de non-stop gerookte sigaretten en de burrito's van de vorige avond. Naast de in elkaar gefrommelde kussens en dekens op de ene helft van de achterbank lag een grote zak vol statiegeld-blikjes.

Daarachter, onder een stapel uitgevouwen kartonnen dozen, restanten van een oud tapijt en een namaakbodem van multiplex, lagen twee Walther PPS 9-millimeterpistolen, een semi-automatische M-21 en een M-110, een zwaar scherpschuttergeweer uit het leger. Verder lagen er nog een warmtezoeker voor grote afstanden, een vizier, een schoonmaaksetje voor wapens en een paar doosjes munitie; ze waren in een groot plastic grondzeil gewikkeld met een paar elastische koorden eromheen.

'Dat heb je goed gedaan, Mitchie,' zei Denny. 'Heel goed. Je bleef supercool.'

‘Mwah,’ zei Mitch terwijl hij zijn zakken op het plastic dienblaadje tussen hen in leegmaakte. ‘Ik blijf altijd cool, Denny. Ik ben net een, een... kikker.’

Denny telde de opbrengst van die dag. Vijfenveertig dollar en nog wat kleingeld – niet slecht voor zo’n korte dienst. Hij gaf Mitch tien briefjes van één dollar en een handvol kwartjes terug.

‘Wat denk je, Denny? Ben ik er klaar voor of niet? Ik denk zelf van wel.’

Denny leunde achterover en stak een half opgerookte peuk uit de asbak op. Hij gaf hem aan Mitch en stak er nog een voor zichzelf op. In dezelfde beweging stak hij de oranje envelop met de parkeerboete in de fik en liet hem brandend op de stoep vallen.

‘Nou, Mitch, misschien ben je er inderdaad klaar voor. De vraag is: zijn zij klaar voor óns?’

Mitch’ knieën gingen als een drillboor op en neer. ‘Wanneer beginnen we? Vanavond? Wat dacht je van vanavond? Nou, Denny?’

Denny haalde zijn schouders op en leunde achterover. ‘Geniet zolang het nog kan maar van de rust en de stilte, want voor je het weet ben je zo beroemd als de pest.’ Hij blies een kring rook uit, en daarna nog één die door de eerste heen ging. ‘Ben je er klaar voor om beroemd te worden?’

Mitch keek uit het raampje naar een paar aantrekkelijke, kortgerokte Mexicaanse studentes die het parkeerterrein overstaken. Zijn knieën wipten nog steeds op en neer.

‘Ik ben klaar voor onze missie, dat weet ik zeker.’

‘Heel goed. En wat houdt onze missie in, Mitchie?’

‘De rommel in Washington opruimen, precies zoals de politici altijd zeggen.’

‘Precies. Zij zeggen het...’

‘En wij gaan het doen. Echt, hè? Echt.’

Denny hield zijn vuist op voor een boksgroet en startte de auto. Hij reed een stuk achteruit om de dames beter van achteren te kunnen bekijken.

‘Nu we het toch over lekkere Mexicaanse hapjes hebben...’ zei hij, en Mitch lachte. ‘Waar zullen we gaan eten? We hebben nog heel wat te verbranden, vandaag.’

‘Bij Taco Bell, gozer,’ zei Mitch zonder na te denken.

Denny trok hard op om in te kunnen voegen en reed weg. ‘Wat een verrassing!’